

ЈОВАНКА СТОЈЧИНОВИЋ НИКОЛИЋ

КАМЕН

(Пријатељу Р. П)

Имао сам цијелу ноћ болове у стомаку неправилно распоређене, час у горњем дијелу испод груди који се провлачио у дубину леђа, између двије плећке, час се спуштао наниже и све ми се чинило да одједном обузима цијело тијело. Надолази као ријека, иако знам: обала сам ријеке чији је извор потекао хиљаду деветсто четрдесет и неке... Бистар и храбар, пресијецао је многе путеве у мом тијелу, посебно у младости када их је било на претек.

Поредио сам се са његовим видљивим и невидљивим водама и тачно сам знао колико ми треба времена да будем савршен као Он, али то изграђивање савршенства трајаће цијели мој живот. Био сам потпуно увјерен да први у свему томе нећу никад одустати.

Да, знао сам да је тако. Тако, или никако. Са собом сам увијек у споразуму, јер сам тако осјећао у себи. Близак себи, али и другима, као што сам код многих стекао повјерење и блискост каква се само пожељети може захваљујући искрености и оданом пријатељству. Пријатељству, којем се мора вјеровати, јер пријатеља је веома мало. Оно се стиче годинама. Правог пријатеља не можеш изгубити. Ако нестане, значи, ниси га ни имао. Понекад сам се, иако сада мислим, можда није ни требало, „отварао“ као цвијет на биљци. Биљке су свуд око нас, али свака нема цвијет. Добро сам процијенио, па сам онима са цвијетом поклањао већу пажњу и у добру и у злу.

Размишљајам зашто ме бол и даље не попушта нити искушење да пробудим кћерку да ме вози љекару у хитну помоћ. Могуће да је он, љекар, мало прилегао да се одмори, иако се свитање не назире.

Али бол је постајао све јачи, а тако и потреба да се ипак упутим на преглед.

Напокон, љекар ме добро испипа по стомаку, узе слушалице, каже: диши, диши дубоко, немој дисати... Окрени леђа, па опет све испочетка...

Шаље ме даље у болницу на ултразвук, јер не престају да ме прате грчеви на лицу подједнако као и у стомаку.

Камен у жучи, један велики и много ситнијих, помијешаних са густом муљавом течношћу. Жуч набрекла, само што није прсла, операција хитна.

Али како, сутра почињу новогодишњи празници и у болници су само дежурни љекари, нема хирурга који би се прихватио лапароскопског посла.

Позваћемо старију сестру, рече кћерка која сада о мени брине водећи ме испод руке. Моји кораци се мјере све мањим и мањим педљима.

У чијој сам власти, питам се: докторовој (којег нема), својој (слаб, али непоколебљив), или хирурга који није ту, а могао би бити ако се моје кћерке довољно потруде. А хоће... Хоће... Вјерујем им, сасвим сигурно. Знам и С. и Ц. за мене ће се борити до краја, чак и до немогућег.

Прошао је још један дан од када ме бол узео под своје. Трпим, али не спавам. Ињекције и лијекови ту ноћ су мало ублажили претходно стање. Размишљање о жучи и страху да би могла пукнути и разлити се по унутрашњим органима, прекиде звоно на фиксном телефону. Јавља се моја кћерка Ц. која живи у другом граду.

- Ићи ћеш сутра у болницу која се налази недалеко, у граду Г. Долази одличан хирург, који ће те оперисати.

Сутрадан, када сам се пробудио из наркозе, знао сам да у мом тијелу нема више једног органа (жучи), али ни камена ни каменчића које сам сакупио за живота, а сада су га, нико други, него хирурзи, одстранили из мог живота...

Увијек ме привлачила љепота и разноликост каменчића када би их видио у поточићу преко којих скакуће вода и обликује по својој мјери, али, никада нисам замишљао да би их премјестио у своје тијело, да живе мојим унутрашњим животом.

Ипак, десило се без мог знања, или правременог надзора, ко би знао како... Становали су у мрачном свијету својих мука, све док се нису ослободили страха и прерасли у моје не знам колико дуго, можда годинама, па и деценијама.

Живјели смо заједно све док није постало тијесно и дошло вријеме да се раздужимо.

Ја се ипак у новим условима (без лапароскопски извађене жучи), добро осјећам и не мирујем послје смрти камена. Устајем да испратим тренутак јутарње свјетлости.

Каменчићи са великим каменом - Потомком, умјесто у мојој утроби, сада живе пажљиво замотани у газу.

Неки ми причају да ће се због недостатка хране из мог тијела временом истопити.